1

Links en rechts is er geen auto te zien. Ik fiets het kruispunt over, schakel groter en ga recht op de trappers staan. Met nog amper tweehonderd meter te gaan telt elke seconde. Zodra ik me op gang getrokken heb, ga ik zitten en schakel op het buitenblad. Ik trek en sleur aan mijn stuur, martel mijn pedalen om het grote verzet zo snel mogelijk rond te draaien. Huizen flitsen voorbij. Van op de stoep roept een oude man met schorre stem 'allez, allez' en nog een paar aanmoedigingen die ik niet meer versta. Ik kijk strak voor me uit, naar het spandoek aan de aankomstlijn. Een verschroeiende eindspurt kan en moet vandaag het verschil maken. Ik nader snel. Nog honderd meter, zeventig, vijftig... Ik beuk tegen de wind in, haal alles uit de kast. Helemaal op het laatst duw ik mijn fiets zo ver mogelijk voor me uit, naar de witte kalkstreep toe - zoals mijn vader het me geleerd heeft. Top! Ik kijk op mijn polschrono. Eén uur vijfenveertig minuten en vierentwintig seconden. Tien seconden sneller dan de laatste keer. Dat belooft, voor zondag.
Voorbij de streep laat ik mijn fiets rustig uitbollen. Ik hijg zwaar en het zweet gutst van mijn voorhoofd, armen en

benen. Ik veeg het weg met de mouw van mijn shirt. Mijn mond voelt kurkdroog aan. Ik neem de drinkbus uit de houder en drink hem met grote, gulzige slokken leeg.
Als ik bij ons huis kom, laveer ik tussen de stenen zijgevel en de beukenhaag en rij over het smalle tegelpad naar achter. In de tuin klik ik mijn voeten los en stap van mijn fiets. Ik wil naar het tuinhuis lopen, maar mijn benen willen niet mee. Ze lijken van elastiek. Ik heb er geen controle meer over. Voor mijn ogen dansen zwarte vlekken: in het gras, op de haag, in de lucht. Ik kokhals. Ik ga op mijn rug liggen in het gras, sluit mijn ogen en haal diep adem. In en uit. Eén en twee. De frisse avondlucht doet deugd. Het lijkt alsof mijn hart uit mijn borstkas wil springen. Ik hijg nog steeds als een gek. Heb ik overdreven?
Een goede training moet harder zijn dan de wedstrijd. Als dat waar is, heb ik een supertraining achter de rug. Mijn vader kan tevreden zijn. Ik kan me niet herinneren ooit dieper gegaan te zijn, ook niet tijdens een wedstrijd. Mooi dat de clubtrainer me zo niet ziet. Hij zweert bij een zachtere aanpak. Toch zijn mijn resultaten er de laatste weken flink op vooruitgegaan. Sinds mijn vader en ik de trainingsschema's van de wielerclub overboord gooiden, behaalde ik drie topvijf noteringen in mijn laatste vier wedstrijden.
'Waar hebben we al die schema's, hartslagmeters en dagboektoestanden voor nodig? In de tijd van Eddy Merckx

bestonden die niet eens. En hebben we ooit een betere wielrenner gehad? Nooit!' snauwt mijn vader als de clubtrainer of iemand anders zelfs maar even de wenkbrauwen durft te fronsen. Mijn vader is een rustige man, maar als het over wielrennen gaat, kan hij zich behoorlijk opwinden. Dat over Merckx zou hij beter niet zeggen. Zo'n superrenner word ik nooit. Maar kampioen van Vlaanderen, dat zit er deze keer misschien wel in. Tenslotte rijden we zondag op een omloop die bijna samenvalt met mijn trainingsparcours: ik ken er elke straat, elke bocht, elke kuil in het wegdek. Dergelijke details maken in een wedstrijd vaak het verschil tussen winnen of verliezen. De maand mei is bovendien de ideale koersmaand voor mij: dan heb ik nog geen last van de loden zomerhitte en bovendien kunnen mijn grootste concurrenten in deze periode door het vele schoolwerk onmogelijk even hard trainen als ik. Niemand heeft zoveel geluk als ik. Mijn fantastische vader knapt zonder morren de vervelendste schoolklussen voor mij op. Sinds zijn ontslag heeft hij daar nog meer tijd voor dan vroeger.

Mijn gehijg en hartkloppingen verminderen en de aandrang om te kotsen ebt langzaam weg. Als ik mijn ogen weer opendoe, dansen er nog wat vlekken in de blauwe lucht, maar veel minder dan daarnet. Alles komt weer goed. Ik heb drie dagen om te herstellen van mijn zware

training. Vrijdag en zaterdag moet ik nog een paar uurtjes losrijden om de afvalstoffen uit mijn spieren weg te krijgen. Zondag ben ik in topvorm. Zoveel is zeker. Een mooi vooruitzicht, met dat kampioenschap voor mijn deur.

De lucht is weer vlekkeloos blauw. Ik kom overeind. Mijn benen doen weer wat ik van hen verlang. Ik zet mijn fiets in het tuinhuis en loop naar binnen.

2

In het was- en douchehok zet ik mijn raceschoenen in het rek. Ik trek mijn bezwete shirt, broek en sokken uit en gooi alles in de linnenmand naast de wasmachine. Nu lekker onder de douche. Ik draai de kraan wijd open.
Het zachte, warme water masseert me. Mijn verdiende beloning. Ik zeep me in van kop tot teen. Appelbloesemgeur... Ik sluit mijn ogen. Myrthe loopt tussen dikke regendruppels naar me toe, met een grote ruiker in haar handen. 'Jij bent nummer één,' roept ze. Ze geeft me de bloemen en kust me. De kus van het bloemenmeisje voor de winnaar. Zo lijkt het voor de mensenmassa die ons van alle kanten omstuwt. Maar het is meer dan dat. Myrthes wilde lokken verbergen een warme, diepe kus. Natter dan de plensbui waar we middenin staan. Ik tintel, zinder, zweet en stoom...
'Hoe was het, Max?'
Mijn vader. Een ruk aan de mengkraan. IJskoud water. Hard als hagel. Myrthe verdwijnt.
'Goe... goed...,' stotter ik en ik draai de kraan snel weer dicht. Rillend stap ik uit de douchecabine en grijp de handdoek beet.

‘Ik heb mijn record nog scherper gesteld,’ zeg ik terwijl ik me snel droogwrijf.
‘Met hoeveel?’
‘Raad eens!’
Mijn vader en ik spelen graag het spelletje dat ooit begon met mijn schoolrapport. De kunst bestaat erin om met een vrij laag cijfer te beginnen, en bij elke foute gok met gepaste verbazing en bewondering wat hoger te mikken.
‘Twee seconden.’
‘Kom nou toch! Wat denk je wel? Je onderschat me!’ zeg ik gespeeld verontwaardigd, terwijl ik mijn kleren aanschiet.
‘Vijf.’ ‘Méér!’ ‘Zes.’ ‘Méér.’ ‘Acht? Tien?’
‘Jep! Tien seconden beter dan vorige week!’ Ik kijk mijn vader glunderend aan.
‘Prima! Je bent in topvorm. Daar pluk je zondag de vruchten van!’ zegt mijn vader glimmend van trots.

Zondag moet en zal het gebeuren. Als eerstejaarsnieuweling is me tot nu toe niet gelukt wat ik als aspirant zo vaak kon: als eerste over de eindstreep rijden. Ereplaatsen zat, dat wel, maar aan de finish waren er altijd een paar jongens sneller dan ik. Hopelijk gaat het zondag beter. En sneller. Mijn vader en al onze supporters verdienen dat. Na een geldinzameling van deur tot deur zijn ze erin geslaagd om voldoende euro’s op tafel te leggen voor de organisatie

van het Vlaamse nieuwelingenkampioenschap. Dankzij hun inspanningen krijg ik zondag in mijn eigen dorp, aan mijn voordeur, een ideaal parcours voorgeschoteld. Eentje dat ik door mijn trainingsritten als mijn broekzak ken én selectief genoeg is om snelle spurters onderweg af te schudden want we moeten tien keer over de Ruidenberg... De vele aanmoedigingen van de supporters langs het parcours en aan de aankomstlijn zullen me extra kracht geven... Hier winnen zou fantastisch zijn! Het moet! Ik geloof erin. De laatste dagen voor de titelstrijd komt het eropaan om mijn zenuwen de baas te blijven en mijzelf niet te hard onder druk te zetten. Makkelijk is anders. Eergisteren is de lokale pers nog even langsgeweest, voor een foto en een artikel in Het Grote Nieuws.

‘Die tien seconden beloven veel goeds, maar ik ben toch vooral blij dat je heelhuids bent thuisgekomen,’ zegt mijn vader terwijl hij me een schouderklopje geeft. ‘Het zal je maar overkomen, een stomme val vlak voor het kampioenschap.’
Mijn vader heeft de midweekse groepstrainingen met de club niet alleen geschrapt omdat ze te licht uitvallen. Solotrainingen zijn volgens hem beter maar vooral ook minder risicovol. Hij is als de dood dat een onverhoedse tuimeling roet in het eten gooit. Zelf wil ik daar gewoon niet aan denken. Wie schrik heeft, durft niet voluit te gaan.

‘Eten!’ roept mijn moeder vanuit de keuken. De borden en glazen kletteren luid op tafel.
In de keuken vertrekt het gezicht van mijn vader als hij in de gaten krijgt wat moeder klaargemaakt heeft: stoofkarbonade met frieten.
‘Is dit nu een maaltijd voor een wielrenner?’ protesteert hij.
‘Een typisch Vlaams gerecht als voorbereiding op een Vlaams kampioenschap. Dat leek me een goed idee...’ merkt mijn moeder droogjes op.
‘Een sporter moet vlees zoveel mogelijk vermijden omdat het niet goed verteert en alle energie naar de maag trekt. Vetten moet je zoveel mogelijk vermijden. Koolhydraten zijn brandstof voor de spieren,’ somt mijn vader de vuistregels uit het *Handboek voor de wielerkampioen* voor de zoveelste keer op.
‘De spaghetti, ravioli en tagliatelle komen me stilaan de keel uit,’ werpt mijn moeder tegen.
‘Je mag Max wel een beetje steunen,’ zegt mijn vader. ‘Je kunt vlak voor zo’n belangrijke wedstrijd toch wel een paar dagen twee verschillende gerechten op tafel zetten?’
‘Geen denken aan! Daar heb ik de tijd niet voor!’ Mijn moeder bloost van verontwaardiging. ‘Ik ga de hele dag uit werken, terwijl hier in huis iemand de hele dag op zijn luie krent zit.’
Mijn vader staart in zijn bord en zwijgt.

Ik voel met hem mee. Ik geef toe dat hij soms een beetje overdrijft. Zijn gezeur over de juiste voeding werkt ook mij wel eens op de zenuwen. Maar hij bedoelt het goed: hij wil me gewoon een laatste duwtje in de rug geven om van mij een kampioen in plaats van een anonieme renner te maken. En dat hij zijn baan heeft verloren, is toch niet zijn schuld? Reorganisatie in het bedrijf, daar vraag je toch niet om? Dat weet mijn moeder net zo goed als ik. Ze zou zich wel een beetje mogen inhouden, vind ik. De laatste tijd is ze vaak zo prikkelbaar. Ze heeft een zware baan, en als vertegenwoordigster staat ze vele uren in de file. Heel stresserend. Ze komt steeds vaker laat en doodmoe thuis. Tenminste, ik denk dat het met haar werk te maken heeft. Misschien hangen mijn ambities om een steengoede renner te worden haar al evenzeer de keel uit als de pastagerechten. Mijn vader heeft misschien te veel belangstelling voor mijn carrière, maar dat compenseert mijn moeder ruimschoots met haar gebrek aan belangstelling. Toen ik nog voetbalde, liep ze ook al niet over van enthousiasme, maar toen kwam ze tenminste nog wel eens naar een match kijken. Sinds er voor mij wegens gebrek aan voetbaltalent geen plaats meer is bij de miniemenploeg van het dorp en ik overgeschakeld ben op wielrennen, heb ik haar nog nooit langs het parcours van een wielerwedstrijd gezien. Wil ze niet? Durft ze niet? Vreest ze dat ik in volle eindspurt te-

gen de kasseien knal en in een rolstoel beland zoals Jos Liebaert, de ex-prof die wat verderop in onze straat woont? Het heeft echt geen zin om daar aan te denken! Jos is trouwens een van mijn felste supporters.
Ik vraag me af wat mijn moeder zondag zal doen. Ze kan het toch niet maken om thuis te blijven als het hele dorp me staat aan te moedigen? Zal ze een excuus verzinnen? Haar beste vriendin opzoeken misschien? Ik heb nog niet gevraagd of ze komt kijken. En op dit moment kan ik dat maar beter laten ook.

'Hoe zit het met je Engels?' vraagt mijn moeder als mijn bord leeg is. 'Je hebt morgen een toets, en je moet nog heel wat punten inhalen.'
Ik zucht en kijk naar de klok. Half acht al. Veel zin om te studeren heb ik niet. Het valt niet mee om na twee uur training, op een moment waarop mijn klasgenoten het ongeveer voor bekeken houden, voor mijn boeken te gaan zitten. Maar veel keuze heb ik niet. Met Pasen had ik een flinke onvoldoende. Nog een reden waarom mijn moeder zich zo afzijdig houdt wat mijn rennersambities betreft. Mijn punten gaan er in ijltempo op achteruit. Ik haal voor het eerst onvoldoendes.
Ik krijg een steeds grotere hekel aan school. Studeren is niks voor mij, ik ben meer een man van de actie. Vrienden heb ik niet op school. Mijn klasgenoten vinden koersen

een hobby voor nerds en lachen me vierkant uit. Misschien schrijf ik me volgend jaar beter in aan de Vlaamse Wielerschool. Het zou leuk zijn als mijn klasgenoten mijn interesse zouden delen. Je weet dan tenminste waarover je moet praten. Ik krijg meestal geen stom woord uit hen. De wielerschool heeft echter een groot nadeel: geen Myrthe. En Myrthe zien is misschien nog wel belangrijker dan wielrennen.